

הלית ישורון:

„חוששתי, ששום משורר ידוע לא יתאבד!“

באוניברסיטת חיפה נערך מחקר על סיכויי ההתאבדות במשוררים. אחד מעורכי המחקר, הד"ר שלמה שרליון, טוען כי המשוררים אשר בשיריהם מופיעות פעמים רבות המילים מוות, סוף, גוויעה, אין, אפסיות, מועדים להתאבדות.

פניתי אלי הלית ישורון, עורכת כתבי-העת לשירה וחדרים המכירה היטב את המשוררים החיים היום בארץ, ושאלתי אותה אצל מי מהם מופיעות המילים המסוכנות ומכאן – מי מהם מועד להתאבדות.

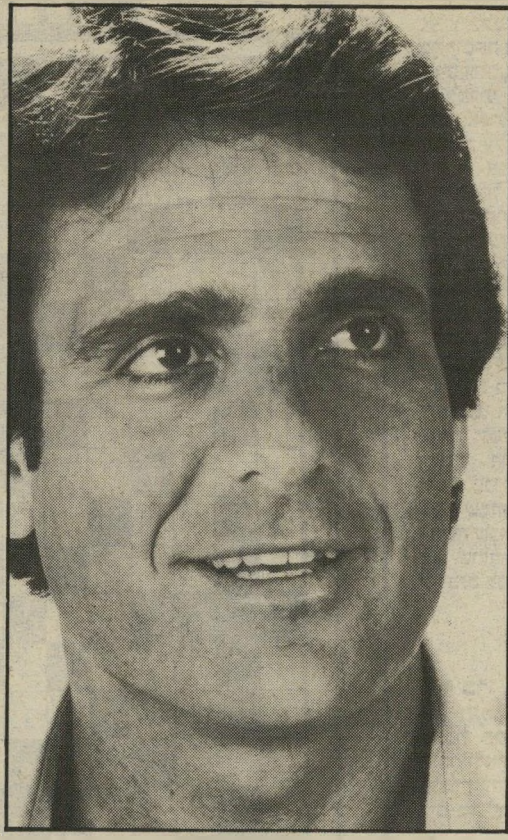
לפי דעתי, המחקר הזה עוסק בכנינוע הכותבים שירה, ולא במשוררים מוצהרים. כדרך כלל, בגליהנעורים כתיבת שירה באה כדי לשחרר איזה לחץ נפשי ואומנם, אפשר לראות שכאשר הלחץ הזה מתפוגג, גם הכתיבה שלהם נפסקת. הקלות שבה מרכיבים על מוות, סוף, אפסיות וכולי אופיינית מאוד לכותבים צעירים, ולא כל מי שכותב בגיל 13 יהיה משורר. אני חושבת, שדווקא אצל אלה, היכולת לכתוב מהווה סתום נגד התאבדות.

● **בואי נחזור למשוררים הידועים. מי מהם משתמש הרבה במילים המסוכנות?**

אצל אלה החיים היום, אין אינפלציה בשימוש במילים האלה, ואפילו המשוררים שהיאוש מלווה אותם כל החיים – לא המילים המסוכנות האלה ביטאו אותן. היאוש בא לכיטוי בצורה הרבה יותר מעודנת ומתחכמת, ולכן גם טראגית. היחיד שאני יכולה לזכור כרגע שכן השתמש הרבה במילים לילה, סוף וכולי, הוא דווקא אורי צבי גרינברג, שכידוע לא התאבד. להיפך, הוא אהב מאוד את החיים.

● **אז אפשר להירגע, אף אחד מהמשוררים הטובים החיים כאן אינו מועד להתאבדות.**

חוששתי שלא.

רמי שלמור:

„אני חושב שמערכת בחירות זאת מילחמה!“

כמו בכל מערכת-בחירות בארץ, גם בבחירות להסדר תדרות, בשבוע שעבר, היו רק מנצחים. חשבתי שאולי, בכל זאת, מישוה יהיה מוכן להודות בכישלון ופניתי לרמי שלמור, מפירסום טל-ארזון, שעשה את ההסברה עבור יעקב שמאי, שעמד בראש רשימת הליכוד. האם נכשלתם. שאלתי את רמי.

בשום אופן לא. פתחנו את המרוץ לבחירות כאשר שני מכוני-מחקר חזו תוצאה של 11% לליכוד. וכאשר הליכוד קיבל 22%, זו לא תבוסה.

● **התחזיות הן תמיד רק השערות. העובדה היא שבבחירות הקודמות להסתדרות זכה הליכוד ב-27%.**

נכון. אבל אז דויד לוי עמד בראש הרשימה, ולא אדם לגמרי בלתי-ידוע כמו שמאי.

● **אבל בכל זאת הליכוד ירד. העובדה הזו תגרום למישור שלכם לא לקבל עוד עבודות מהסוג הזה?**

הניתוח המיקצועי של מסע-ההסברה מראה שהוא היה טוב מאוד. קיבלנו הרבה מאוד מחמאות, גם מהמתחרים שלנו וגם ממזמיני העבודה.

● **מה חשוב יותר – המחמאות או התוצאות?**

החלק ההסברתי הוא רק גורם אחד בתוצאות. החלק השני הוא המערך האירגוני, שכנראה לא היה כליכוד חזק. אנשי-המיקצוע סבורים שאילו החלק ההסברתי היה פחות טוב, היה הליכוד מקבל מכה קשה יותר מאשר קיבל.

● **אם כן, אתה מודה שהליכוד קיבל מכה.**

הירידה הקלה זו מכה, אין ספק, אבל אני רוצה שתביני צועיות. למרנו שיעור חשוב בפירסום פוליטי, עקב העבודה הזאת, והסיכוי שלנו לקבל עבודה כזאת בעתיד גדל.

● **הייתם מעורבים גם בפירסום של הליכוד בבחירות לבנסת. האם העבודה היתה רומה?**

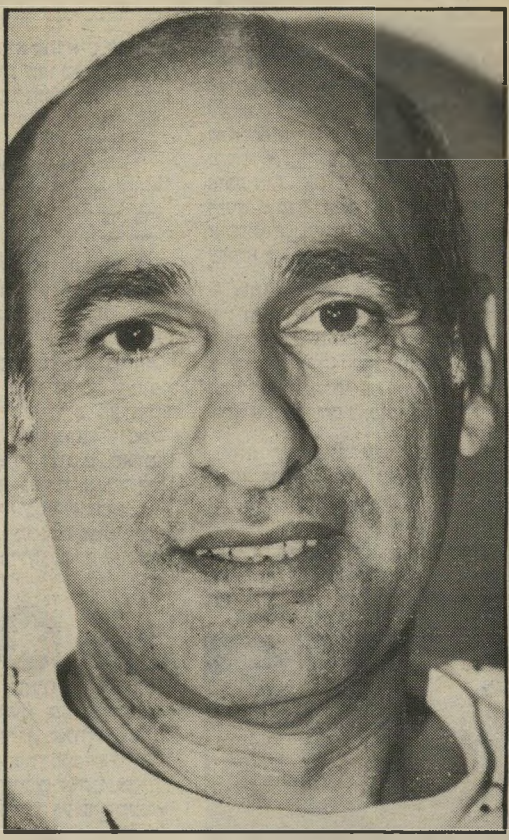
לא. זו היתה מערכת-בחירות קשה מאוד, בלי יכולת להעביר את המסרים בטלוויזיה. מלבד זאת, העובדה שהליכוד שייך לממשלת האחדות מאוד מינתה אותנו.

● **אם הפירסום שלכם היה מתון, אז מה תגיד על הפירסום של המערך?**

שהוא היה אנמי.

● **ואולי פירסום אנמי הוא דווקא טוב, כי נמאס הבאסח לציבור?**

בעיקבות התוצאות זו שאלה טובה מאוד, אבל אני חושב שמערכת-בחירות זאת מילחמה ולא שכל מחנה ידבר אל הקהל שלו בשפתו ויתעלם לגמרי מהצד השני.

יוסי שדה:

„שוכט לא יכול להכריז שבייתה איטלקית!“

הודעתו של נשיא בית-הדין העליון, השופט מאיר שמגר, כי לא ידון בעירעורים פוליטיים שמגישה הפרק-ליטות נגד נאשמים – בגלל שימוש בלתי-סביר, לדעתו, בחנינות מצד נשיא המדינה ושר-המישפט – ירדה מכותרות העיתונים, אבל ממשכה להכות גלים בחוגי המישפט בארץ. בחדר-החדרים מוכנים מישפטנים לומר דברים חריפים מאוד, אבל ברגע שהם נשאלים אם אפשר לצטט אותם, כולם נאלמים. אחד שהסכים להביע את דעתו בנומבי הוא המישפטן יוסף שדה.

נשיא בית-הדין העליון הוא פקיד ממשלתי, כמו כל פקיד ממשלתי אחר, והוא צריך לבצע את העבודה המוטלת עליו. העבודה שלו היא לשפוט במישפטים המגיעים לבית-הדין העליון. הוא לא יכול להכריז שביתות איטלקיות, והוא לא יכול להחליט שחלק מהעבודה שלו הוא לא יעשה, כמחאה נגד המעבידים שלו.

מה היה קורה אילו שופט כבית-הדין העליון היה מסרב לדרון במישפטים העשויים להגיע לעירעור כבית-הדין העליון, בטענה ששם עשויים לבטל את פסק-דינו, ולחיוק טענתו גם היה אומר אותו שופט שבית-הדין העליון כבר עשה את זה בעבר?

אני גם שואל, איזה כוח מוסרי יש לבית-הדין העליון לדרון אנשים שהכריזו שביתה בעבודה שלהם, כאשר השופט בעצמו מתנהג בצורה שהיא מנוגדת לנומרה.

● **נניח שבארץ ניתנות יותר מדי חנינות. זכור עדיין המיקרה של יהושע בן-ציון, ששוחרר כי מישוה אמר שהוא גוסס, ומאז הוא חי שנים ארוכות. מי יכול להתריע על תופעות כאלה?**

בוודאי לא שופטים, שהג'וב שלהם הוא לשפוט. יכול להיות שמבקר-המדינה צריך להגיב על רברים כאלה.

● **האם לא הבנתי נכון, שהעניין המסויים הזה כבר נפתר בין השופט שמגר לבין שרי-המישפט?**

העובדה היא ששר-המישפט הלך והתנצל והסביר את עצמו ואת המלצתו. בעצם ההתנצלות הוא כאילו מודה שעשה מעשה מגונה.

אבל הוא היה צריך ללכת לשופט שמגר ולהגיד לו, שאם העבודה שלו לא מוצאת חן בעיניו – הוא יכול להסיק את המסקנות.